

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/29/2021
Identifikačné číslo spisu: 4117011696
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4117011696.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného T. F., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 23. marca 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného T. F. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 17. septembra 2018, sp. zn. 1To/61/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného T. F. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 15. februára 2018, sp. zn. 4T/90/2017 bol obvinený T. F. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

- dňa 11.1.2017 v čase okolo 00.15 hod. na ulici Q. XXX v obci Q. sa vlámал do pohostinstva Q. F. tak, že vytrhol matice nachádzajúce sa na mreži na pivničnom okne, ktorú následne odsunul a cez okno vošiel do pivničných priestorov pohostinstva, prešiel na podlažie pohostinstva, kde poškodil cylindrickú vložku zámku dverí a poistku dvojkrídlových dverí, vnikol do vnútorného priestoru pohostinstva, z barového pultu odcudzil mince v sáčkoch v celkovej hodnote 100,- Eur, z pokladničnej kasy odcudzil hotovosť vo výške 160,- Eur, z priestoru výčapu odcudzil 7 balíkov cigariet zn. Petra v hodnote 21,70 Eur a 11 balíkov cigariet zn. Golden Gaten v hodnote 34,10 Eur a z miesta činu odišiel rovnakým spôsobom akým vnikol do pohostinstva, čím poškodenej X. A. krádežou cigariet a finančnej hotovosti spôsobil škodu vo výške 315,80 Eur a poškodením zariadenia škodu vo výške 55.- Eur. a takto konal napriek tomu, že bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. 2T/15/2016 zo dňa 20.4.2016 za prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri)

mesiace, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona okresný súd uložil obvinenému ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie vrátane odvykacieho liečenia z hráčskej závislosti. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému aj povinnosť nahradiť poškodenej X. A., nar. XX. L. XXXX, bytom L., U. XXX, škodu vo výške 311,80 Eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku ju odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo 17. septembra 2018, sp. zn. 1To/61/2018 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Ivety Lenčesovej, so sídlom v Nitre, Farská 50, vo svoj prospech, dovolanie z dôvodov plynúcich z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietal, že hlavného pojednávania vykonávaného okresným súdom 15. februára 2018 sa nezúčastnil z dôvodu zhoršenej dopravnej situácie na diaľnici. Poukázal na to, že zo zápisnice o dotknutom hlavnom pojednávaní je zrejmé, že predmetného úkonu sa nezúčastnil, avšak z jej obsahu už nevyplýva, či svoju neprítomnosť ne/ospravedlnil, respektíve či dal súhlas na konanie v jeho neprítomnosti, alebo či na svojej prítomnosti na hlavnom pojednávaní trval. Obvinený ďalej dôvodil, že prekážku účasti na hlavnom pojednávaní spočívajúcu v zhoršenej dopravnej situácii na diaľnici oznámil asistentke senátu, ktorej meno si však nezapamätal a pri tej príležitosti vyjadril aj nesúhlas s konaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. Túto skutočnosť oznámil aj Krajskému súdu v Nitre, keď odpovedal na otázky člena senátu na verejnom zasadnutí konanom 17. septembra 2018, pričom svoju neprítomnosť na hlavnom pojednávaní namietal aj vo svojom dovolaní z 21. júna 2018. Zdôraznil, že hoci chcel realizovať svoje právo na obhajobu na hlavnom pojednávaní vykonávanom okresným súdom 15. februára 2018, v zápisnici o tomto úkone bolo uvedené, že neboli zistené žiadne prekážky pre neprítomnosť osôb. Uviedol, že na hlavnom pojednávaní, ktorého sa nezúčastnil, bola vypočutá znalkyňa MUDr. C., ktorej pre svoju neprítomnosť nemohol klásť otázky, zároveň na tomto hlavnom pojednávaní bolo rozhodnuté rozsudkom, a to aj na podklade jej posudku a výpovede (mu bolo uložené ochranné liečenie) s tým, že takýmto postupom mu bolo zároveň odňaté právo záverečnej reči a posledného slova. V nadväznosti na to tvrdil, že hlavných pojednávanií sa dovtedy riadne zúčastňoval a jeho právo na obhajobu riadne realizoval napríklad návrhom na výsluch svedkyne z 9. januára 2018. Za týchto okolností neboli, podľa názoru obvineného, splnené podmienky podľa § 252 ods. 2 Trestného poriadku v tom smere, že vec bolo možné spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania možno dosiahnuť aj bez prítomnosti obvineného, pričom s týmito námietkami sa nevysporiadal ani odvolací súd, hoci ich namietal už v odvolacom konaní. Poukazujúc na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Listinu základných práv a slobôd, čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Garcia Ruiz proti Španielsku, Hadjianastassiou proti Grécku, Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 311/2007, zdôraznil potrebu náležitého odôvodnenia rozhodnutí súdov ako súčasť práva na spravodlivý proces. V podanom dovolaní obvinený ďalej namietal, že na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní 17. septembra 2018 žiadal o ustanovenie obhajcu, keďže nemal dostatok finančných prostriedkov, napriek tomu o jeho žiadosti nebolo nijakým spôsobom rozhodnuté, pričom v zápisnici o dotknutom úkone sa ani nenachádza žiadna zmienka o nej s tým, že na predmetnú skutočnosť upozorňoval v konaní o povolení obnovy konania, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 3Nt/22/2019. V tejto súvislosti dovolateľ namietal, že popísaným konaním došlo, podľa jeho názoru, k porušeniu jeho práva na obhajobu zakotveného v ustanoveniach § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, § 40 ods. 2 Trestného poriadku, § 2 ods. 9 Trestného poriadku a konštatoval, že právo na obhajobu patrí medzi najvýznamnejšie práva osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie poukazujúc pritom na Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Listinu základných práv a

slobôd, ako aj Ústavu Slovenskej republiky.

V podstate na podklade vyššie uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 319, § 2 ods. 9, § 34 ods. 3, § 40 ods. 2 Trestného poriadku v jeho neprospech, zrušil uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo stratili podklad, a aby okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý sa stotožnil s rozhodnutím okresného, ale aj odvolacieho súdu. Namietal, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 15. februára 2018 je zrejme, že okresný súd po tom ako konštatoval prítomnosť a totožnosť osôb predvolaných a upovedomených o mieste a čase konania hlavného pojednávania, nezistil v súlade s ustanovením § 252 ods. 2 Trestného poriadku žiadne prekážky vykonania hlavného pojednávania, preto správne rozhodol o tom, že sa hlavné pojednávanie vykoná v neprítomnosti obvineného, keďže boli podľa jeho názoru splnené všetky podmienky pre takýto postup s tým, že v čase konania hlavného pojednávania, teda 15. februára 2018 nešlo ani o prípad uvedený v § 252 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku, keďže obvinený nebol vo väzbe, ani vo výkone trestu odňatia slobody, neprejednával sa trestný čin, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 10 rokov, nešlo taktiež o prípad povinnej obhajoby a obvinený nemal ani zvoleného obhajcu. K námietke obvineného, týkajúcej sa jeho požiadavky na ustanovenie obhajcu v odvolacom konaní, ktorú odvolací súd podľa tvrdení dovolateľa ignoroval, prokurátor uviedol, že predmetná požiadavka obvineného nebola uvedená v zápisnici o verejnom zasadnutí, pričom odvolací súd o nej nerozhodol, z čoho prokurátor vyvodil záver, že nebol ani prednesená. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného, podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila poškodená X. A., pričom vyjadrila nesúhlas s tým, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o zrušení rozsudku Okresného súdu Nitra z 15. februára 2018, sp. zn. 4T/90/2017 a uznesenia Krajského súdu v Nitre zo 17. septembra 2018, sp. zn. 1To/61/2018.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

V podanom dovolaní obvinený okrem iného namieta, že hlavného pojednávania konaného 15. februára 2018 sa chcel zúčastniť, no z dôvodu zhoršenej dopravnej situácie na diaľnici tak nemohol urobiť. Tvrdil, že túto skutočnosť telefonicky oznámil asistentke senátu, ktorej meno si nezapamätal, pričom žiadal, aby sa v jeho neprítomnosti nepojednávalo. Z tohto dôvodu preto neboli, podľa názoru obvineného, splnené podmienky pre postup podľa § 252 ods. 2 Trestného poriadku, teda pre vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti.

Dovolateľ v tejto súvislosti síce namieta porušenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd však skúmal, či jeho dovolanie svojím obsahom nesmeruje k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, keďže podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012), viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané, je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 252 ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaného môže súd hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného a pritom obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní a obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania, obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený.

Z predloženého spisu je zrejmé, že obžaloba bola obvinenému riadne doručená (2. októbra 2017), termín hlavného pojednávania, ktorého sa nezúčastnil (15. februára 2018) vzal na vedomie na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní konanom 1. februára 2018, na možnosť konania hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti bol upozornený v písomnom predvolaní na hlavné pojednávanie nariadené na 10. októbra 2017, ktoré mu bolo doručené 2. októbra 2017, obvinený bol vypočutý nie len v prípravnom konaní (12. januára 2017), ale aj na hlavnom pojednávaní, a to 10. októbra 2017 a na možnosť preštudovania spisu bol upozornený 1. augusta 2017 s tým, že na dotknutom (poslednom) hlavnom pojednávaní bola vypočutá už „len“ znalkyňa k otázke ochranného liečenia, teda nie k otázke viny a trestu, pričom navyše obvinený v podanom dovolaní síce tvrdil, že jej chcel položiť otázky, neuviedol však aké a hlavne nevysvetlil, ako by odpovede znalkyne na ním pripravené otázky mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu o uloženom ochrannom opatrení, preto aj podľa názoru najvyššieho súdu dotknutú trestnú vec bolo možné v neprítomnosti obvineného prejednať a podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti boli splnené.

K tvrdeniam obvineného, že dôvod svojej neprítomnosti na dotknutom hlavnom pojednávaní oznámil asistentke senátu sa žiada uviesť, že zo spisu takáto skutočnosť neplynie. Obvinený napriek tomu, že išlo o dôležitú, podstatnú okolnosť, nedokázal uviesť meno asistentky, ktorej mal túto skutočnosť oznámiť. Dovolateľ sa po odpadnutí údajnej prekážky (zlepšení situácie na diaľnici) na okresný súd nedostavil (napriek tomu, že už mal byť na ceste), dôvod svojej neprítomnosti nevysvetlil, a to ani vo svojom odvolaní doručenom krajskému súdu 21. júna 2018, kedy len konštatoval, že hlavné pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti bez toho, aby dôvod svojej neprítomnosti ozrejmil, neurobil tak ani vo svojom podaní doručenom odvolaciemu súdu 11. septembra 2018 a sám dôvod svojej neprítomnosti nevysvetlil ani na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní (17. septembra 2018), ale urobil tak až na otázku sudcu.

Za takýchto okolností potom takéto oneskorené tvrdenie obvineného o dôvode jeho neúčasti na dotknutom hlavnom pojednávaní a o tom, že svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní ospravedlnil, bez akéhokoľvek dôkazu a akýchkoľvek overiteľných informácií (aspoň meno asistentky) vyznieva nepresvedčivo, nehodnoverne a podľa názoru najvyššieho súdu bolo obvineným prednesené účelovo v snahe dosiahnuť zrušenie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, s ktorými dovolateľ nie je spokojný pri neexistencii iných relevantných dôvodov.

Uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre úspešné uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len jeho zásadné porušenie (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie práva na obhajobu zakladá vyššie označený dovolací dôvod, ale len porušenie zásadné).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Je potrebné dovolateľovi prisvedčiť, že právo na primerané odôvodnenie rozhodnutia, a to aj s odkazom na ním citované rozhodnutia či už EŠLP, ale aj ústavného súdu, je súčasťou práva na spravodlivý proces, pričom krajský súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia nevysvetlil, prečo považoval podmienky pre vykonanie dotknutého hlavného pojednávania za splnené a prečo vysvetlenie obvineného v tomto smere neakceptoval, avšak ako to už bolo vyššie uvedené, nie každé porušenie práva na obhajobu vyššie uvedený dovolací dôvod [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] napĺňa, ale len porušenie závažné, zásadné, teda také, ktoré má zásadný materiálny dopad na práva obvineného, a ktoré spôsobuje, že proces ako celok už nie je možné vnímať ako spravodlivý.

Vzhľadom na to, že podmienky pre vykonanie dotknutého hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného, aj podľa názoru najvyššieho súdu, splnené boli a ani najvyšší súd ospravedlneniu neprítomnosti dovolateľom z vyššie uvedených dôvodov neuveril, nedostatok dôvodov v tomto smere v napadnutom rozhodnutí, nemal žiaden materiálny dopad na práva obvineného. Právo obvineného na obhajobu teda zásadným spôsobom porušené nebolo, a preto ani týmito dôvodmi obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený sa sám svojou neospravednenou neúčasťou (jeho dodatočnému

ospravedlneniu nebolo možné z vyššie uvedených dôvodov uveriť) na dotknutom hlavnom pojednávaní pripravil o možnosť klásť znalkyni otázky a o možnosť predniesť záverečnú reč a posledné slovo, k porušeniu jeho práva na obhajobu postupom súdov nižšieho stupňa nedošlo.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] videl obvinený aj v skutočnosti, že krajský súd na jeho žiadosť o ustanovenie obhajcu z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, ktorú predniesol na verejnom zasadnutí konanom 17. septembra 2018, nijako nereagoval, o jeho žiadosti nerozhodol, pričom o tejto jeho žiadosti sa nenachádza ani zmienka v zápisnici o verejnom zasadnutí.

Zápisnicu o hlavom pojednávaní (prípadne verejnom zasadnutí), ktorá ma charakter verejnej listiny, je treba považovať za dôkaz o tom, aký bol priebeh hlavného pojednávania, pokiaľ by nesprávnosť jej obsahu nebola preukázaná inými dôkazmi (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 50/1969).

Okrem ničím nepodloženého tvrdenia obvineného niet žiadneho dôvodu, na podklade ktorého by bolo možné dospieť k záveru, že obvinený žiadosť o ustanovenie obhajcu na dotknutom verejnom zasadnutí predniesol, krajský súd ju do zápisnice o verejnom zasadnutí nepojal a následne o nej nerozhodol. Napokon predmetná zápisnica bola diktovaná predsedom senátu, obvinený počul, čo sa zachytáva do jej obsahu, no jej neúplnosť nenamietal, preto jeho tvrdeniam nie je možné uveriť.

Preto ani týmito námietkami obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený T. F. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.